

vallás, továbbá az úrvacsorai és konfirmációi kérdések és fogadalmak alapján egyszerűbben és közvetlenebbül megfogalmazott nyilatkozat aláírásával írásban megvallja."

Tehát: mindenki előtt felmutatni az Ige és Hitvallásaink által megszabott mértéket, amely felé „célegyenest igyekszünk”; ezt a mértéket az egyházi tisztiséget viselőknél már is alkalmazni; az önkéntesség elvét érvényesíteni azonban az átmeneti időben is, ugyanakkor viszont — de csak egy bizonyos időre — enyhébben megfogalmazni a világos és határozott mértéket az ú. n. közönséges egyháztagokra nézve.

Hogy pedig ez az ú. n. átmeneti idő, amelyet a mai „nem-egyház — egyház” szétesésének veszélyére való tekintettel, ítéletképpen vállalnunk kell, minél rövidebb legyen, azonnal dűlőre kell vinni a konfirmáció reformjának a kérdését s ha ez megtörtént, a bizonyára Isten akaratával egyező konfirmációt „a félelem és a rettegés” hűségével az egyház életébe szervesen be kell építeni.

Ha ennyit sem teszünk meg, azt a kegyelmi időt játszuk el, amit kaptunk, de ami örökké nem tart, sőt nagyon hamar véget is ér, ha azt látja Isten, hogy különféle emberi okoskodásokkal visszaélünk azzal.

Kérdezhetné valaki: mi legyen azonban azokkal, akik itt és most még ezt a minimális mértéket sem vállalják és mi lesz azokkal, akik ott és majd a világos és határozott mértéket tagadják meg.

Nevezük őket akármi névvel: az Egyház számára megmaradnak a mind külteresebb misszió alanyainak, azzal a jó reménységgel, hogy Isten „a kövekből is tud fiakat támasztani”, de ú. n. felelős egyháztagoknak nem vállalhatjuk őket.

Jó lenne tehát — egyéb szempontoktól eltekintve — már csak a mintegy törvényelőkészítő tisztánlátás

érdekében is, ha ezen a vonalon egyházközségeink azonnal elindulnának. Zsinattól és új törvényes rendelkezésektől függetlenül minden egyházközségben mielőbb végbemehet ugyanis az „egyházlagok” végiglátogatása, most még csupán annak a kérdésnek a jegyében: akarsz-e a Magyarországi Református Egyház tagja maradni s az egyház terheiből vállalod-e a rád eső részt?

Én bizonyos reménységgel vagyok afelől, hogy igen kevesen lesznek olyanok, akik még erre a kérdésre is nemmel válaszolnak.

Azon viszont már úgy — gondolom — túl vagyunk, hogy azokat a reménységemszerinti keveseket, akik mégis lesznek, a különben érvényben levő törvény erejével és a végrehajtó igénybevételével tartsuk valami kényszernyilvántartásban. Természetesen az ilyenek is nyilvánvántartásban maradnak: az értük való imádkozás és az irántuk érzett felelősség nyilvánvántartásában.

Nem bitorolhatjuk tovább az Egyház nevet; az egyháztagság kérdésében sem.

Valamit tennünk kell; bármi keveset teszünk is azonban az egyháztagság reformálása vonalán, az csak egy célt szolgálhat s egy célra mutathat: az Egyház legyen Egyház, azaz hit- és szeretetközösség. Ezzé viszont csak olyan egyháztagok, „kihívott szentek” által lesz, akik mind „egy-ügyűben” vallják: „Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia!” „Uram, te mindent tudsz; te tudod, hogy én szeretlek téged.” (Máté 16:16, János 21:17.)

„... Uram, hagyj békét neki még ez esztendőben, míg köröskörül megkapalom és megrágyázom; És ha gyümölcsöt terem, jó; ha pedig nem, azután vágd ki azt.” (Lukács 13:6-9.)

Te tudod, hogy „ez esztendő” meddig tart...?

Bakó László.

DIAKÓNIA

Balogh Jenő, a Zsinat és Konvent világi elnöke egy nemrég tartott egyházi tanácskozás alkalmával felhívta a jelenlévők figyelmét annak a szükségességére, hogy a Zsinatnak a legközelebbi ülészakán behatóan kell foglalkozni a diakónia ügyével, amely összefoglaló név alá az egész misszióügy és az emberszeretet minden munkája tartozik.

Balogh Jenő nem először buzdítja életemben és kiterjedtebb szociális munkára egyházát és annak minden tényezőjét. Ez önéki állandó tárgya volt az egyházi életben és azon kívül is. Mondhatni, egész hosszú életét elsősorban az emberszeretet munkáinak szentelte. Külső élethivatása körében is bőven volt erre alkalom, már ifjú korában is az igazságügy-minisztérium törvényelőkészítő osztályában, majd az egyetemi katedrán, férfikora delén pedig az ország igazságügyének irányításával. Harminc évvel ezelőtt néhány évig tartó igazságügyminisztersége alatt egész csapatát kezdeményezte azoknak a törvényeknek, amelyek a gyöngék, elhagyottak, elesettek sorsának emberségesebbé tételére, általában az emberszeretet minden téren érvényesülhetésére irányulnak. Mit egyházi vezető ember pedig a maga halk, szelíd és egyszerű szavával állandóan arra tanít, hogy a hitet meg kell mutatni cselekedetekkel és az egyháznak folyvást hangoztatni és megvalósulásra vinni kell az elsőnél sem kisebb második főparancsolatot. Ő maga nemcsak hirdeti az emberszeretet törvényét, hanem életével is példát mutat: ő csakugyan úgy szereti a felebarátját, mint önmagát, ő csakugyan nem kíván magának többet, jobbat, mint

embertársainak, ő igyekszik megvalósítani az egyenlőséget abban, hogy a maga életét olyan egyszerűvé teszi, amilyen a legszerényebb sorsban élő embertestvééré, és ő, mivel elsővé tételtett közöttünk, olyan akar lenni, mint az utolsó és szolgálni akar mindenkinek.

Sajnos, nem mindenikünknek adatott meg a kegyelem, hogy az ő példáját híven követhessük. De annál nagyobb szükség van az öreg (a világért sem agg!) próféta állandó tanítására és nemes példaadására. Végül mégiscsak tapad valami nemcsak a rosszából, hanem a jóból is és Balogh Jenő egyházkerületi főgondnokságának huszonhatodik, konventi elnökségének tizennegyedik évében talán mégis meg fogja éri azt az örömet, hogy a magyarországi református egyház is komoly és elhatározó lépéseket tesz a diakónia ügyének méltó gondozására.

Mit használ keresztyénységem, ha nem aszerint élek — kérde egyik énekünk. Mi jögon nevezi magát Krisztus népének az a keresztyén egyház, amely csak ismételteti az ígét, de nem valósítja meg — kérdezhetjük tovább. Száz esztendő óta sok szép szónoklat, könyv és újságcikk lelkesítette a magyar reformátusságot az egyház szabadságának védelmére, az államtól méltán elvárható támogatások kivívására, a vallásfelekezetek közötti egyenjogúság biztosítására, az egyház demokratikus szervezetének épségben tartására, az egyháztagok döntő befolyásának csonkítatlanságára, az önkormányzat teljességére, a behivatalnokok jól és társadalmi helyzetének emelésére, sőt a vallásos buzgóság fokozására és Jézus Krisztus állandó követésére is.

Ellenben a templomon és iskolán kívül alig volt intézményünk, amely a keresztyén eszmények szolgálatában álljon. — Debrecen alighanem az tette méltóvá arra, hogy a magyar reformátusságnak főhelye lehessen, hogy a Nagytemplom és a Kollégium mellett volt ispotálya is, majd pedig magára vette egy diakonissza-intézet alapításának gondját. Csak az szolgál igazán az Úr Jézus Krisztusnak, az látogatja meg, az gondozza, az táplálja Őt, aki az Ő méltatlan kicsinyeinek, a gyermekeknek, az elhagyottaknak, a betegeknek, az élet küzdelmében elbukotaknak gondját felveszi és mindezeket emberhez méltó élethez juttatni igyekszik.

A minap két munkás — egyik munkáspárt tagjai — jött hozzám érdeklődni, mit tudok egyik társukról, aki nemrég maradt sok apró gyermekkel özvegyen, vajjon rászorul-e és érdemes-e a támogatásra, amiben űk részesíteni kívánják. Igen szegyeneltem magamat, hogy ezt a kérdést hozzám nem két presbiter intézi, holott a szóbanforgó munkás a református egyház tagja. A politikai pártnak lám van ideje is, készsége is megtudakolni a talán nem is hozzá tartozó ember és gyermekei sorsát, és akar is áldozatot hozni bajbajutott embertestvéreért, mi pedig, a Krisztus egyháza, nem tudunk idáig jutni. Lehet-e akkor csudálkozni, ha embertársaink inkább keresik a politikai pártokat, mint az egyházat? Addig, amíg egyházunk tagjai teljesen beható lelki gondozására, mindennemű missziói munkára és az emberszeretet rendszeres, tervszerű gyakorlására nem vagyunk intézményesen megszervezve, levegőben lóg az egyházunk — értem e földi egyház-szervezetünk — létele és bizony nem az államsegély, meg az egyházi adó elmaradása, hanem sokkal inkább eme belső gyengesége viszi a sírjához.

Nem tudom, Balogh Jenőnek mik a tervéi a diakónia ügyének egyházi törvényhozás vagy legfőbb intézkedés útján szabályozására. Én hiszem, hogy a legjobbak. Sok tudása, gazdag tapasztalata, mindenk felett pedig valóban keresztyén lelke bizonyára megláttatja vele a legjobb utat. De mit ér, ha mi többiek állandóan csak húzódozunk és félénken számláljuk a garasainkat. Követni kell a vezért, aki a másik nagy vén emberrel együtt a Szeretetszövetségben is megmutatta, hogy nem mindig a tökéletes költségvetés adja az Istennek tetsző munka lehetőségét. Kövessük és valósítsuk meg a magyar református diakóniát. Egész magyar társadalmunk jelenlegi helyzete is kényszerít erre és a jól megszervezett komoly diakóniával nemcsak eddig elhanyagolt keresztyén köteleességünket teljesítjük, hanem annak is bizonyosságát adjuk, hogy ismét méltók vagyunk a magyar nép egyháza címre.

K. B.

A Tiszántúli Református Egyházkerület Nőszövetsége

ezúton értesíti a gyülekezet lelképásztoraikat és nőszövetségi vezetőit, hogy dr. Makai Sándor professzor úr súlyos, bár javuló betegség miatt — előreláthatóan májusig — sem helyben, sem vidéken nem szolgálhat. Kérjük, hogy meghívásaikat május végére halasszák el.

HIVATALOS KÖZLEMÉNYEK

A tiszántúli református egyházkerület püspökétől.

Körlevelek.

429—1947. szám.

TÁRGY: Általános iskolai tanítói állások betöltése.

Értesítem a nagytiszteletű esperes és iskolaszéki elnök urakat, hogy az általános iskolákban a 89,133—1946. IV. a. számú vallás- és közoktatásügyi miniszteri rendelet alapján új tanítói állásokra az első kinevezés jogát — az egyházi főhatóság jelölése alapján — a vallás- és közoktatásügyi miniszter úr magának tartotta fenn. Ez a rendelkezés úgy hajtandó végre, hogy a jelölést az új tanítói állásokra a tanítótestület és az iskolaszéki javaslata alapján az illetékes egyházmegye esperese végezze, a jelölés azonban szolgálati úton, tehát a püspöki hivatal útján terjesztendő fel a vallás- és közoktatásügyi miniszter úrhoz.

543—1947. szám.

TÁRGY: Vizsgadíjelölések fizetése.

Értesítem középiskoláink igazgatóságait, hogy a vallás- és közoktatásügyi miniszter úr 150,966—1946. III. sz. a. kelt rendeletével a 7070—1946. VKM. számú rendelet (megjelent a Köznevelés 1—2. számában) 1. §-a 1. bekezdésében szabályozott vizsgadíjelölés fizetésének kötelezettségét a kiegészítő érettségi vizsgálatra jelentkező tanulókra is kiterjesztette.

Felhívom középiskoláink igazgatóit, hogy ehhez a rendejelhez alkalmazkodni szíveskedjenek.

544—1947. szám.

TÁRGY: Dolgozók és parasztdolgozók iskolái, illetőleg tanfolyami vezetőinek és kiszálló tanárainak díjazása.

Felhívom közép- és középfokú iskoláink igazgatóságainak figyelmét a vallás- és közoktatásügyi miniszter úrnak 151,217—1946. IV. a. sz. a. valamennyi tankerületi főigazgatóhoz intézett következő rendeletére:

„A dolgozók és parasztdolgozók iskoláinak egyes külső tagozatainál, illetőleg

tanfolyamainál szükségesnek mutatkozik, hogy az anyaiskola igazgatója, vagy erre alkalmas tanára a tanítás munkáját irányítsa és az előadókát megfelelő útmutatással és tanácsokkal lássa el. Ezt a munkáját eredményesen akkor végezheti, ha időnként (kb. kéthetenként) ezeket a külső tagozatokat, illetőleg tanfolyamokat egy-egy napra meglátogatja.

A rendelkezésekre álló költségvetési fedezet nem teszi lehetővé, hogy az ilyen kiszállások útszámla szerinti költségeit megtérítsem. Megfelelő költségvetési fedezet előzetes biztosítása esetén az anyaiskola igazgatója, illetőleg tanára által végzett munkának oly módon történő díjazását szándékozom tárgyalás alá venni, hogy az anyaiskola vezetőjét — főigazgató úrnak a takarékoskossá szigorú szem előtti tartásával tett javaslatára — havonként 5—10 óra díjával jutalmaznám s ezenkívül kiszállásai alkalmával a tanfolyam előadásaira kiszálló tanárokkal egyező költségmegtérítésben részesülne.

A fentiek szerint történő díjazás esetében az anyaiskola igazgatójának, illetve tanárának teendőit főigazgató úr állapítsa meg.

A külső tagozat, illetőleg tanfolyam előadásaira kiszálló utazási költségeinek és többletmunkájának részbeni megtérítésére — főigazgató úr indokolt javaslatára — az illetők részére a költségekhez és az eltöltött időhöz igazodó óradíj kiutalását lehetővé akarom tenni oly módon, hogy a kiszálló anyaiskolai tanárt a vasúti költségeken felül az indulástól a megérkezésig eltöltött 8 óráig terjedő idő után 1 óradíjban, 18 óráig terjedő idő után 2 óradíjban s azonfelül minden betöltött 24 órás kiszállás után 3 óradíjban részesítem. Ez a javaslat tartalmazza a külső tagozat, illetőleg a tanfolyam megnevezését, a kiszálló tanár nevét, a külső tagozatnál, illetve a tanfolyamnál való elfoglaltságát, a havonkénti kiszállások előrelátható számát, az oda- és visszautazáshoz szükséges 1/2 II. osztályú vasúti menetjegy árát, az indulástól visszaérkezésig eltöltendő időt, továbbá mely időponttól kezdődően javasolja főigazgató úr a szóban levő díj kiutalását.

A külső tagozat, illetve tanfolyam meglátogatása után a végzett munkáról, megfigyelésekről, szerzett tapasztalatokról jelentés készítenő s ezeket az anyaiskola igazgatója minden második hónap elején köteles felterjeszteni főigazgató úrhoz.

A fentiek tárgyában a parasztdolgozók tanító(nő)képzőintézetekre vonatkozóan külön szám alatt intézkedem.“

Utasítom az igazgatóságokat, hogy a rendeletben foglaltakhoz alkalmazkodni szíveskedjenek.

576—1947. szám.

TÁRGY: Tanítók vasúti arcképes igazolványainak térítési díja.

Értesítem a nagytiszteletű esperes és iskolaszéki elnök urakat, hogy a vallás- és közoktatásügyi miniszter úr 37,435—1947. IV. sz. a. a. következő leiratot intézte hivatalomhoz:

„A közlekedésügyi miniszter úr 64,938—1946. I. 3. számú rendeletével a közalkalmazottak, tehát az állami tanítók vasúti arcképes igazolványai után is az 1947. évre járó térítési díj összegét 60— forintban állapította meg.

Ebből az összegből az államkincstár az állami tanítók, valamint feleségük és gyermekeik után annak 2/3 részét, tehát 40— forintot megtérít. A fennmaradó 20 forint különbözetet az állami tanítók maguk tartoznak fizetni.

Mínt hogy a hitfelekezeti tanítókat a vonatkozó jogszabályok értelmében az iskolafenntartó egyházközösségekkel szemben ugyanazon jogok és kedvezmények illetik meg, mint az állami tanítókat az állam részéről, kívánatosnak tartom, hogy a hitfelekezeti tanítók vasúti arcképes

igazolványai után járó térítési díj 2/3 részét — melyet az állami tanítóknál az államkincstár térít meg —, amennyiben arra az egyházközösségek költségvetésében lehetőség van, az egyházközösségek vállalják át, a hitfelekezeti tanítók pedig csak a térítési díj fennmaradó különbözetét fizessék meg.“

Kérem, hogy amennyiben erre lehetőség mutatkozik, a tanítók vasúti arcképes igazolványai után járó térítési díjaknak az egyházközösség által való átvállalását támogatni szíveskedjenek.

594—1947. szám.

TÁRGY: Magyar Ifjúsági Vöröskereszt tbc-hét megrendezése.

Felhívom a közép- és középfokú iskolák igazgatóságait és iskolaszéki elnököket, tegyék lehetővé a Magyar Ifjúsági Vöröskereszt előadásainak megtartását a vezetésük alatt álló iskolák összes tanulói előtt. Hassanak oda, hogy a tanulóifjúság a Magyar Ifjúsági Vöröskereszt egészségügyi versenyein részt vegyen.

Mivel a Magyar Ifjúsági Vöröskereszt szülői értekezlet keretében is ismertetni akarja a tbc elleni küzdelmét, felhívom az igazgató és iskolaszéki elnököket, hogy a tervezett tbc-hét alatt a Magyar Ifjúsági Vöröskereszt előadásai számára szülői értekezletet is tartsanak.

636—1947. szám.

TÁRGY: Diákkaptárszövetség újjászervezése.

Értesítem a közép-, középfokú és általános iskolák igazgatóságait, az esperes és iskolaszéki elnök urakat, hogy a vallás- és közoktatásügyi miniszter úr 1946. évi április hó 20-án 44,873—1946. III. sz. a. kelt rendeletében intézkedett arról, hogy amelyek közép- és középfokú iskolában legalább 20 tanuló kéri a Diákkaptár megalakítását, azt meg kell alakítani és az alakuló gyűlés keretében meg kell választani a diákvezetőt. Az alapszabályok szerint a szervező testület az illető iskola tanári testülete, elnöke az iskola igazgatója, aki megbízza a diákkaptár felügyelő tanárát.

Tanuló ifjúságunk a diákkaptárban kifejtendő munkájával eredményesen szolgálhatja hazánk újjáépítésének nagyszerű feladatát, egyszersmind előkészület az életre, odaadó munkájával, takarékoságával tanulván megbecsülni a termelő munkát és annak eredményét.

A fentiek alapján szíves figyelmükbe ajánlom a diákkaptár ügyét.

Az iskola diákkaptárának megalakítása esetén a diákkaptár felügyelő tanára vegye fel a kapcsolatot együttműködés és nyilvántartás végett az illetékes, a tankerületi főigazgatóságon működő diákkaptár kerületi elnökkel.

A diákkaptár szövetség különösen súlyt helyez a falusi általános iskolák kaptárainak megszervezésére. A Köztársasági Elnök úr ugyanis selyemhernyótenyésztést és a gyógynövény-mákgubó gyűjtést ezúton látja legkönnyebben megvalósíthatónak.

A diákkaptár szövetség vezetőségének hozzám intézett átirata szerint a szövetség a diákkaptáros munkacsoportoknak komoly összegű termelési kölcsönt is tud adni, életrevaló gazdasági tervek megvalósítására.

653—1947. szám.

TÁRGY: Legáció.

Tudomásulvétel és szigorú mihez tartás végett közlöm az esperes és lelképásztor urakkal — miután több oldalról tapasztaltam szabálytalanságot és kértek az érvényben levő szabályrendelettel ellentétes dolgot —, hogy az egyházkerületi közgyűlés 425—1929. sz. a. elfogadott legációi szabályrendelete ma is érvény

ben van. E szabályrendelet 3. pontja kimondja, hogy „az egyházkerületbe tartozó egyházközségekben legátus csak a debreceni református Kollégium kötelékébe tartozó olyan református vallású tanuló lehet, akít a Kollégium igazgató-sága boesát ki legátusul, mégpedig rendszerint csak hittanhallgató, más tanszak-beli tanuló csak abban az esetben, ha a legációk száma nagyobb, mint a hittanhallgatók száma. (E. T. I. tc. 144. §.) Segédlelkész és segédlelkészül kibocsátott hittanhallgató nem lehet legátus.” Ugyane szabályrendelet 4. pontja kötelezőleg kimondja, hogy „a legátus-specifikálást, mint az osztó igazsággal össze nem egyeztethető, pedagógiai szempontból káros eljárást az egyházkerület nem engedí meg.” Az 5. pont elrendeli, hogy „az ünnep másodnapján a délelőtti istentisztelet alkalmával gyűlt perselypénz minden esetben a Kollégiumot illeti, akkor is, ha az egyháznak legátusa nincs”. A 9. pont szerint „a szabályrendeletbe ütköző minden eljárás, vagy mulasztás jegyzelmi vétség”.

Remélhetőleg senki előtt nem kell külön hangsúlyoznom vagy indokolnom, hogy milyen nagy egyházi és pedagógiai érdekek teszik szükségessé mind a legátusok, mind a legátust fogadó egyházközségek számára azt, hogy ez az alapvető szabályrendelet lelkiismeretesen megtartassék.

Itt említem meg, hogy a 362—1939. sz., valamint a 288—1940. sz. közgyűlési határozat, amely a beregi legációk ügyében hozott, ma tárgyaltan.

Ugyancsak hatályon kívül van a 289—1940. sz. közgyűlési határozatnak az a része, amely „álméleti időre, addig, amíg erre szükség van”, engedélyt ad az egyházkerületi közgyűlés arra, hogy eligálj engedjen olyan abszolválts theologusokat, illetőleg I. vagy II. lelkészkepesítő oklevéllel rendelkező egyéneket is, akik önhibájukon kívül állás nélkül vannak s még rendszeres mellékkeresettel sem bírnak, mivel jelenleg „önhibájukon kívül állás nélkül” abszolválts theologusok vagy segédlelkészek nincsenek.

Érvényben marad azonban továbbra is a 289—1940. sz. egyházkerületi közgyűlési határozat utolsó bekezdése, amely a legációválasztás sorrendjét állapítja meg. Ugyancsak érvényben van a 290—1940. számú közgyűlési határozat, amely a Kántus nem-theologus tagjainak eligálásáról rendelkezik.

Ugyancsak érvényben van a 289—1941. sz. közgyűlési határozat is, amely a kisebb egyházközségek legátusfogadás alóli felmentése ügyében rendelkezik. — Ebből a határozatból e helyt is mindenkinek a lelkiismeretére helyezem a következőket: „Egyházkerületünk egyben ismétellen ragyon komolyan figyelmezteti valamennyi gyülekezetét, hogy tekintsék a legátusjáratast a magasabb egyházi és nemzeti érdekek közé tartozó erkölcsi kötelességnek, és a legátusfogadás alóli felmentést csak igen súlyos okok kényszerítése esetén kérjék. Szigorúan tartózkodjanak a nem hivatalos, tehát nem a Kollégium által küldött ünnepkövetek fogadásától, mivel a mai súlyos időkben a legációk a tanulóifjúság nélkülözhetetlen és egzisztenciális anyagi fenntartó erői.”

Viszont érvényét veszítette a 7688—1942. sz. püspöki körlevél (megjelent a Debreceni Protestáns Lap 1942. évi 301. lapján), amely „visszaonásig” megengedte, hogy olyan egyházközségekbe, ahova legátus nem jutott, az egyházkerületbe kebelezett református fiú-gimnáziumok VIII. és VII. o. tanulói mehessenek legációba. Ez a lehetőség ma nem forog fenn, mivel a theol. hallgatók száma nagyobb, a kerület területe pedig lényegesen kisebb, mint 1942-ben és így előreláthatólag minden legátusfogadásra kötelezett egyházközség Debrecenből kap legátust. A fenti körlevélből azonban szükségesnek látom ismét megismételni a következőket: „Semmi ürügy

alatt nem tűrhető azonban, hogy pusztán anyagi érdekekből akár nemreformátus vagy nemkerületbeli iskolák növendékei jussanak legációhoz, akár olyanok, akik már megszűntek diákok lenni és állásban vannak, vagy rendszeres mellékkeresetük van (még ha talán valamely más pálya előkészületében főiskolai vagy középfokú tanulmányokat folytatnak is).”

663—1947. szám.

TÁRGY: A Romániában maradt magyar javak bejelentése.

A magyar vallás- és közoktatásügyi minisztérium 41.917—1947. X. b. sz. a. arról értesített, hogy a román hatóságok a zár alá vett magyar vagyonok feloldását határozták el. Ezért azoknak, akiknek javait ingó vagy ingatlan vagyonát Romániában a román hatóságok (Casa de Administrare si Supraveghere a Bunilor Inimice), magyarul: Ellenséges Javakat Felügyelő és Kezelő Hivatal, röviden: CASBI bármily címen lefoglaltak és a mai napig javaik feletti rendelkezési jogukat nem kapták vissza, saját érdekükben a következő adatokat tartalmazó bejelentést kell megtenniök:

1. A vagyon tulajdonosának neve, foglalkozása, jelenlegi pontos lakhelye. Romániában metől-meddig és hol volt lakhelye, állampolgársága.

2. A lefoglalt ingó vagy ingatlan vagyon leírása: a) az ingatlanról: annak pontos fekvési helye (megye, járás, város, község); minősége: (ház, telek, mezőgazdasági ingatlan stb.) területének nagysága, a művelési ág (szántó, erdő stb.), az ingatlan vagyon hozzávetőleges értéke forintban, leuben; b) ingó vagyonról: a tárolási hely megjelölése (megye, járás, község), annak minősége és mennyisége (pl. két szoba bútor, gazdasági felszerelés, állatok szám szerint stb.), a vagyon hozzávetőleges értéke forintban, leuben.

3. A vagyon mikor, mely hatóság által, milyen címen vétetett zár alá.

4. Tett-e a tulajdonos lefoglalt vagyonának felszabadítása érdekében intézkedéseket, ha igen, mikor, mely hatóságnál?

A fenti bejelentést vagy a Magyar Miniszterelnökség, Budapest, Parlament-épület félemelet címre, vagy a vallás- és közoktatásügyi miniszter, Budapest, Klebelsberg-utca 16. sz. X/b. ü. o. címre kell megtenni.

A vallás- és közoktatásügyi miniszter úrhoz intézett bejelentések megletelekor pontosan meg kell jelölni azt is, hogy azok, akik közvetlenül a miniszterelnökségre tették meg a bejelentésüket, mikor küldték el azt és mi a lakáscímük.

679—1947. szám.

TÁRGY: Falvak fásítása.

Értesítem valamennyi tanintézet igazgatóságát és az iskolaszéki elnök urakat, hogy a vallás- és közoktatásügyi miniszter úr 38.146—1947. III. sz. alatt valamennyi tankerületi főigazgatóhoz és tanfelügyelő-höz a következő rendeletet intézte:

„Magyar Ifjúság Országos Tanácsa beadvánnyal fordult hozzám, melyben kérte a 48-as mozgalom keretén belül elindított „Újjáépítés-újjászépítés” akciójának támogatását. A Magyar Ifjúság Országos Tanácsa akciójának célja szerint újra széppé akarja tenni Magyarországot a falvak fásításával, a terek rendbehozásával, a középületek és elsősorban az iskolák virágosításával.

Felkérem főigazgató (tanfelügyelő) urat, hogy a Magyar Ifjúság Országos Tanácsa kérésének megfelelően utasítsa az iskolák igazgatóit, hogy hirdessenek versenyt a tanulók között az iskolák rendbehozására és virágossá tételére. Szervezzék meg az iskolán belül az osztályok verse-

nyét. Tegyenek minden ablakba virágot, az osztályokat díszítsék fel a növendékek rajzaival. A szünetidőben az osztályok szervezzék meg a virágok öntözését. Az iskolában, ha van erre hely és lehetőség, maguk is neveljenek palántákat és facsemetéket. Vonják be a munkába a szülői munkaközösségeket. Ezen kívül vegyenek részt az iskolák a város vagy község szépítésében fásítással és a terek rendbehozásával. Utasítsa egyben főigazgató (tanfelügyelő) úr az iskolák igazgatóit a Magyar Ifjúság Országos Tanácsa megbízottaival való kapcsolat közvetlen felvételére, hogy az akció az országban mindenütt elérhesse az elindítója által kitűzött célt.”

Felhívom az igazgató és iskolaszéki elnök urakat, hogy a vallás- és közoktatásügyi miniszter úr fenti rendeletéhez alkalmazkodni szíveskedjenek.

Debrecen, 1947 március 8.

Révész Imre
püspök.

PÁLYÁZATI HIRDETMÉNYEK

Békés református gimnáziumának igazgatótanácsa pályázatot hirdet egy, a gimnáziumi tagozatnál megüresedett német-szakos és egy, az általános iskolai tagozatnál szervezett gimnáziumi énektanári állásra. Pályázhatnak protestáns vallású középiskolai tanárok. Megválasztott énektanár a gimnáziumi tagozatnál is tartozik működni. Határidő 21 nap.

Gáborjáni református általános iskola pályázatot hirdet IV. számú rendes tanítói állásra. Fizetés 10% helyi javadalom, a többi államsegély. Pályázati kérvények Református Iskolaszék, Gáborján (Bihar vármegye) címére küldendők. Határidő: 21 nap.

Kisvárdai református presbitériuma pályázatot hirdet az újonnan szervezett V. számú férfitanítói állásra. Javadalom, kötelesség törvényszerű. Zenei képesítés előnyt jelent. Határidő: 21 nap.

Nagyrabé református egyházközség pályázatot hirdet miniszteri jóváhagyással, 20% helyi hozzájárulással újonnan szervezett VII. és VIII. számú tanítói állásokra, 21 napi határidővel. Az állások jóváhagyás után azonnal elfoglalandók. Javadalom, kötelesség törvényszerű, a VII. sz. állásnál kántorhelyettesítés is.

Nábrád egyházközsége pályázatot hirdet hadifogságban levő tanítója helyettesítésére kéthetes határidővel.

Lelkész urak figyelmébe!

Megrongált tornyok javítását, fedését és festését anyaggal és anyag nélkül bárhol vállalom.

Hívásra leutazom.

Kathy Imre

toronybádogos

Debrecen, Miklós-u. 28.

Dr. Enyedy Andor:	Ára Ft
Imakönyv	3—
Nyáry Pál:	
Az Úr az én vigasztalom	1—
Szikszai György:	
Keresztyén tonítások és imádságok	12—
Uray Sándor:	
Édesanyám imakönyve	4—

Fenti imakönyvek beszerezhetők a

„Méliusz”

könyvkereskedés közismert szaküzletében
DEBRECEN, PIAC-UTCA 26.